

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθηναις φρ. 15.—Έν δε τατ; Έκαρχ. φρ. 16.—Έν τατ; Έξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Άριθ. 4, άπέναντι τής οικίας Φιλήμονος παρά τήν Πλατείαν Συντάγματος.—

ΟΙ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ έσοι άπεδήμησαν έκειθεν παρακαλούνται όπου εύρίσκονται να μάς στείλωσι τήν νέαν διεύθυνσίν των προς εξακολούθησιν τής άποστολής του φύλλου.

ΜΑΓΚΟΑΠΕΡΓΙΑ.

Προχθές το ήμισυ ίσως δημόσιον ένόμισεν ότι το **Μή Χάνεσαι** δέν εξέδότη τήν τακτικήν του ήμέραν, διότι αι καλλικέλαδοι Μάγκαι δέν τό έκελάδουν εις τās όδους μεταξύ τών άλλων εφημερίδων. Άίτιοι έννοεΐται δέν εμεθα ήμεΐς, άλλ' αύται πάλιν αι μάγκαι, αίτινες εκήρυσαν άπεργίαν καθ' ήμῶν. Καί ουτε πάλιν αι μάγκαι, άλλ' οι λεγόμενοι άρχηγοί αύτῶν, οι εργολάβοι τών μαγκῶν, τρεΐς ή τέσσαρες τόν άριθμόν.

Οί εργολάβοι αύτοί είναι ειδός τι κυβερνήσεως τών μαγκῶν. Καί ποτε είναι χωρισμένοι εις δύο ή τρεις κομματάρχας, εκάστου έχοντος τούς ιδικούς του, εκάστου διαθέτοντος μικράν ή μεγάλην πλειοψηρίαν, μικράν ή μεγάλην μειοψηρίαν. Ένίοτε είναι ήνωμένοι, ως τώρα, και τότε αποτελοΐσι τήν λεγομένην οικουμενικήν κυβέρνησιν. Αυτό άλλοτε δέν ύπήρχεν. Ότε το πρώτον ή **Έφημερίς** διά τών κυρίων Κορομηλά και του Μιχαήλ Λάμπρου εισήγαγε τήν εις τās όδους πώλησιν, εκαστος μικρός πωλητής ήτο ανεξάρτητος, έλάμβανε τὰ φύλλα κατ'εύθειαν εκ του Γραφείου και ειχεν όλον το κέρδος ιδικόν του. Βαθμηδόν όμως έσχηματίσθησαν αι λεγόμεναι εργολαβίαι. Οί έξυπνότεροι και οι όκνηρότεροι μεταξύ τών μαγκῶν έσκέφθησαν ότι αν άπαλλάξουν τὰ γραφεία τών εφημερίδων από τόν πονοκέφαλον να έχουν άνοικτόν λ]σμόν με πενήντα μάγκας, ένῶ είναι δυνατόν να έχουν ένα άρχιμάγκαν και αύτός παραλαμβάνων όλα τὰ φύλλα να τὰ διανείμῃ εις τούς ύπ' αύτόν παΐδας· να παραλαμβάνῃ έπειτα τās εισπράξεις και να τās μεταβιβάζῃ εις τὰ Γραφεία· αυτά δε όλα να τὰ πράττῃ διά τής άμοιβής ένός ή ήμίσεως

λεπτού καθ' εκαστον φύλλον το όποϊον ν' άφαιρηται εκ του κέρδους τών μαγκῶν, συνάμα δε και να πωλῃ και ο ίδιος φύλλα, ώστε να μή χάνῃ και αύτό το κέρδος, ή δουλειά δέν θα πηγαίνη κακά.

Ούτω συνέστησαν αι λεγόμεναι εργολαβίαι τών μαγκῶν ποτε διηρημένοι, ως ειπομεν, εις δύο και τρία στρατόπεδα, ποτε συμπηγνόμεναι εις μίαν μεγάλην μακεδονικήν φαλαγγα. Η δουλειά δια τούς εργολάβους δέν πηγε διόλου κακά. Βαθμηδόν αι εφημερίδες έπολλαπλασιάζοντο· ή κυκλοφορία ηύξανε· τὰ κέρδη των έπερίσσευον. Διά του ξύλου έπεβάλλοντο εις τὰ μικρά· κανείς εξ αύτῶν δέν έτόλμα να τούς σκάση καρόνι, να τούς φάγῃ δηλ. χρήματα· έγένοντο αύτοί κύριοι· συνέστησαν γραφεία· ήδύναντο όλον το ήμερονύκτιον να διασκεδάζουσιν και μίαν μόνην ώραν να εργαζονται· ένίοτε ανέλαβαν και άλλας εργασίας· ήνοιγον ζυθοπωλεία· ίσως εκκαμνον και τόν τακογλύφον. Ένῶ αι μικραι μάγκαι έδέροντο εις το ψύχος, εις τήν λάσπην, εις τόν καύσωνα, εξαελαργγίζοντο, έτρεχον άνυπόδητοι, ξεσχισμένοι, δια να τρέψωσι τούς τρεΐς ή τέσσαρας κηφῆνας.

Όταν ειδον οι άρχικηφῆνες αύτοί ότι εκέρδαιναν τετρακοσίας και πλέον δραχμάς κατα μήνα εκαστος, ειπον διατί να μή κερδαίνωμεν και εξακοσίας; Το **Μή Χάνεσαι** το αγοράζομεν προς εξήμιση λεπτά· κερδαίνωμεν εν ήμεΐς λεπτόν και διώμιση τὰ παιδιά. Διατί να μήν κερδαίνωμεν εις το εξῆς δύο ήμεΐς; Αν δεχθῇ το **Μή Χάνεσαι**, θα δεχθῇ και ο **Ραμπιγῆς**, θα δεχθῇ και ο **Αΐών**, και θα καταντήσωμεν και εις τής πεντάρικες εφημερίδες και θα έχωμεν ένx διπλασιασμόν τών πόρων μας.

Δέν ξεύρομεν δια τίνα λόγον έπεσεν ο κληρος εφ' ήμας πρώτους· και ήλθεν και μάς έπρότεινεν εν μέλος τής Οικουμενικής να τούς το δίδωμεν εις το εξῆς το **Μή Χάνεσαι** προς 5 3/4 του λεπτού. Βλέπετε ότι γνωρίζουν και τὰ κλάσματα, είναι κάτοχοι και του διαφορικού άκόμα ύπολογισμού. Είναι τρόφιμοι του κ. Παρασκευαΐδου. 4 και 1)4 να παίρνουν αύτοί εκ τής δεκάρας, εισόδημα καθαρόν, εκ δε τών ύπολειπομένων 5 3/4 να

πληρόνωμεν ἡμεῖς χάριτην, στοιχειοθέτας, τυπογράφους, διανομείς, ἐνοίκιον Γραφείου, σύνταξιν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα καὶ συγχρόνως νὰ ζῶμεν, ἐνῶ οἱ κύριοί μας, οἱ ἰδιοκτῆταιί μας, οἱ κεφαλαιοῦχοί μας, οἱ καταστηματαρχαί μας —οἱ μάγκες— θὰ λαμβάνουν καθαρὸν κέρδος πανήντα τοῖς ἑκατὸν, ἐξ ὧν μόνον ἐξοδοῦν θὰ ἔχουν ὀλίγην σκόνην εἰς τὴν πτέρναν των.

Ἴδου τώρα καὶ τί λαμβάνουν οἱ ἐφημεριδοπῶλαι ἐν Εὐρώπῃ :

Ἐν Παρισίοις—τὰ κισόκια—ἐν ἑκατοστὸν τοῦ φράγ-
κου, ἤτοι ἐν λεπτόν.

Ἐν Βιέννῃ—τὰ κισόκια—ἐπίσης ἐν ἑκατοστὸν, ἤτοι ἐν λεπτόν.

Ἐν Ἀγγλίᾳ, —οἱ ἐφημεριδοπῶλαι—10-12 τοῖς ἑκα-
τόν, ὅπερ καταντᾷ ἐπὶ ἐν λεπτόν.

Ἐδῶ λοιπὸν δὲν μᾶς φθάνουν ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ ὅποια δὲν ἐπιτρέπουν ἀκόμη εἰς τὴν δημοσιογραφίαν νὰ ζήσῃ ἀνέτως, ἐπρεπε συνάμα ὡς ἐργάται μεταλλείων νὰ ἐκ-
μεταλλευόμεθα τόσον βλακωδῶς ἀπὸ τοὺς ἀρχιμάγκες.

Πρὸς μεγάλην ζημίαν μας ἐτολμήσαμεν τὸ πραξικόπη-
μα· ν' ἀφαιρέσωμεν τὴν πώλησιν ἀπὸ τοὺς μάγκες—καὶ
νὰ ἀναθέσωμεν εἰς τοὺς κυρίους κισοπῶλαις Ἀθηνῶν καὶ
Πειραιῶς, νὰ δίδωμεν δὲ μόνον εἰς ἐκείνους τοὺς μάγκες
αἵτινες ἀγοράζουσι τὸ φύλλον μας εἰς λογικὴν τιμὴν.

Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εὐρομεν τοὺς κυρίους
κισοπῶλαις προθυμοτάτους ὅπως ἀναλάβωσι τὴν πώ-
λησιν, ἥτις ἐὰν γενικευθῇ δύναται σχεδὸν νὰ ἀνγεννήσῃ
τὸν τύπον. Οἱ ἡμίσεις ἐξ αὐτῶν σχεδὸν ἀπέκρουσαν πᾶ-
σαν ἀμοιβὴν ἐκ τῆς πωλήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἡμῶς, ἐὰν τὸ
μέτρον γενικευθῇ, δὲν εἶνε δίκαιον. Εὐχκριστοῦμεν θερ-
μῶς ἅπαντας ἀνεξαιρέτως τοὺς κυρίους κισοπῶλαις, οὓς
εὐρομεν τόσον εὐγενεῖς καὶ τόσον προθύμους νὰ ἔλθωσι
εἰς ὑποστήριξιν τῆς δημοσιογραφίας, ἥτις ἐργάζεται καὶ
πονεῖ καὶ μοχθεῖ ὑπὲρ τοῦ τόπου.

Τώρα δὲ περιττὸν νὰ παρακαλέσωμεν πάντας τοὺς ἀγα-
πῶντας τὸ **Μὴ Χάνεσαι** νὰ μὴν ὑποστηρίξουν τὴν
μαγκοαπεργίαν αὐτὴν, βαρυνόμενοι· ν' ἀγοράζουσι τὸ
φύλλον μας ἐκ τῶν κισοπῶλαιων, ἀλλὰ νὰ πετάξωσι
τὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτὴν συνειθίζοντες τὸν ἐξ ἀνάγκης
τοῦτον νεωτερισμὸν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἄκρον ἄκτων ληστρικής ἀπαγωγῆς :
— Νὰ ἀπαχθῇ ὁ Βασιλεὺς, ὡς λύτρα δὲ ὁ ἀρχιλη-
στής ν' ἀπαχθῇ μόνον τὸν διορισμὸν του ὡς προθυπουργοῦ.

Ὁ κ. Κουμουδούρος θὰ εὕρισκε τὴν ἀπαίτησιν αὐτὴν
πολλὰ φυσικὴν καὶ οἰκονομικὴν συνάμα.

Ὁ Μενέλαος Νεγροπόντης μανθάνων ἐν Βιέννῃ τὴν
φήμην τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ Τσιγγροῦ ὑπὸ Λελοῦδα καὶ
ὑψῶν τὰς χεῖρας ὡς ἐξαπτέρυγα :

— Τί τύπος, βρε ἀδελφε, εἶναι αὐτός ! Ὅλοι εἶναι
λησταί ! Θὰ μᾶς ξεγυμνώσουν ! Μάλιστα, nous autres
Chiens (ἡμᾶς τοὺς Χιώτας) . . .

Ἄλλη ἐπιφώνησις ἅμα τῇ εἰδήσει τῆς ἀπαγωγῆς :
— Μωρὲ τί λουλοῦδι θάπεινε ὁ Λελοῦδας !

Μεταξὺ τῶν τελευταίων ἀπονεμηθέντων παρασῆμων

19 ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ 19

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(ἴδ. ἐρθ. 319)

Οἱ ἐν Κόθων ἐξόριστοι.—Μάχη.

— Λόγγη !

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Χρυσοβέργη ἐξεληθόντος τότε τῆς
κρύπτῃς του.

Ἦ ἐπὶ τοῦ χαρκαμάτος κυμαινομένη ἀνευ στέμματος
σημαία τῶν ἐπαναστατῶν κατέπεσε καὶ ἀνεφάνησαν τὰ
ὄπλα αὐτῶν ἀνεστραμένα.

Παρεδίδοντο.

Διακόσιοι ἄνδρες περικύκλωσαν τὸν Λεωτσάκο.

Διακόσιαι κἀννες, διακόσιαι λόγγαι, ἥσαν προτεταμέ-
ναι κατ' αὐτοῦ.

Τοῦ ἀνδρὸς τὸ βλέμμα εἶχε πτήξει.

Περιεπλήνησεν αὐτὸ εἰς τοὺς πέριξ στρατιώτας, ὑπέ-
σεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔσυρε τὰ δύο του πιστόλια.

— Δὲν σκοτῶνω κἀνενα σας. Κτυπάτε, δολοφόνοι.
Κτυπάτε, δολοφόνοι τῆς πατρίδος. Κτυπάτε ! Ἦθρῶ !
Ζήτω ἡ πατρίς !

Τὰ πιστόλια πίπτουν τῶν χειρῶν του.

Ὑποχωρεῖ δύο βήματα, ὅτε ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Χρυ-
σοβέργη :

— Πῦρ, στρατιῶται, πῦρ. Ζήτω ὁ Βασιλεὺς.

— Πατρίς . . .

Σφαῖρα ἐβούλωσε τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ τρεῖς ἄλλαι
τοῦ διετρύπησαν τὸ στήθος.

Ὁ Λεωτσάκος ἐσπάραξε, ἐκλονίσθη πρὸς στιγμὴν, ἔστη
ῥθιος, ἐδρυχῆθη καὶ ἔπεσε.

Ἄγριος καὶ μανιώδης ὁ Τσίρος πλησιάζει, αὖρει τὸ
πτώμα τοῦ Λεωτσάκου ἐκ τῆς κόμης καὶ κλισσοκατεῖ
τὸ στήθος αὐτοῦ, ἐνῶ οἱ στρατιῶται ἀπεγύμνονον τοὺς
νεκρούς.

Λυσσῶν ὁ Χρυσοβέργης διατάττει ν' ἀποκόψουν τὰς
κεφαλὰς τῶν τριῶν ἡρώων.

— Πρέπει, ἔλεγε, νὰ πάγω τὰ κεφάλια των πεσκέσι
τῆς βασιλισσας ἐπὶ τὴν Ἀθήνα.

Ἦ θηριώδης διαταγὴ ἀνεστάλη ὑπὸ τοῦ Τσίρου.

Ὁ Χρυσοβέργης τότε ἀπέκοψε τὴν ζώνην τοῦ Λεωτσά-
κου καὶ ἔλαβε τὴν μπαλάσκα του τὴν ὁποῖαν θριαμβευτι-
κῶς ἐκρέμασε παρὰ τὴν ἰδικὴν του.

Ἐἶτα τῇ διαταγῇ αὐτοῦ οἱ στρατιῶται ἔσυρον ἐκ τῶν
ποδῶν τοὺς νεκρούς μέχρι τῆς παραλίας, τῶν ὁποῖων εἶ-

ἐδόθη ἐν διὰ λόγους. . . νυμφομανίας. Εὐρετε ποῦ εἶναι.
Τοῦτο μόνον εἶς λέγομεν ὅτι μεθ' ὅλην τὴν πρὸς τοῖς
θῆλεις ἐπικράτησιν τῆς νόσου, ὁ παρασημοφορηθεὶς εἶ-
ναι ἀνήρ.

Οὔτε ὁ δὲ Καστρος ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τοιοῦτον
πραγικοφανταστικὸν συνδυασμὸν· νὰ παρασημοφορηθῇ ὁ
Καζάκης μετ' ὁν Ἀξελὸν μαζύ. Ὁ ξιθωπος τοῦ ἐνὸς κινί-
ρου χειροκτίου καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ ξίφους· ἡ Μακρυνί-
τσα καὶ τὸ Φυσικὸν Δίκαιον· ὁ παλληκαρὸς καὶ ὁ κ-
λαμαρῆς. Καὶ οἱ δύο λοιποὶ ἱππῶται· μετ' ἡν διαφορὰν
ὅτι ὁ λόγιος νέος, ὅπως μάλιστα εἶναι ἡψηλὸς ἡψηλός, μα-
κρὺς μακρὺς, ἀχαμνὸς ἀχαμνὸς, εἶναι ὀλίγον ἱππότης τῆς
ἐλσεινῆς μορφῆς.

Αὐτὸς ὁ νόμος ὁ περὶ ἐλαττώσεως τῶν ταχυδρομικῶν
τελῶν τῶν ἐφημερίδων δὲν μπορεῖ νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν·
Διατὶ δὲν θωπευόμεθα καὶ οἱ δημοσιογράφοι ὀλίγον, οἱ
τε φίλοι τῆς Κυβερνήσεως, καὶ οἱ μὴ φίλοι, διὰ τῆς τα-
χειᾶς δημοσιεύσεως αὐτοῦ ; Κάμετέ το καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι
καὶ αὐτὴ ἡ γλῶσσα τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος θὰ γλυκάνῃ
ὀλίγον, κρεμασθεῖσα ἐξῶ ἐνεκα τῶν ἀμειλίκτων τελῶν
εἰς ἃ ὑπεδλήθη τὸ πρῶην κακοςυνειθισμένον ἀτελεῖ
«Πνεῦμα».

Ἐξεπληρώθη πόθος γενικὸς διὰ τοῦ εἰς τμηματαρχὴν
προβιβασμοῦ τοῦ πανελληνίου μισέλληνος Ἀριστοτέλους
Πετσάλη. Ἡ ἐκλογή του ὡς εἰδικοῦ εἰς τὸ τμήμα τῆς
ποινικῆς στατιστικῆς εἶναι ἀρίστη. Δὲν πιστεύομεν νὰ
διαφεύγῃ τὸν ἀκόρεστον μισέλληνα καὶ τὸ ἐλάχιστον
παραπτώμα, ἀρκεῖ ὅτι θὰ διαπράττῃται ὑπὸ Ἑλλήνος.
Φόβος εἶναι ὅτι δὲν θὰ τρώγῃ πλέον — διότι θὰ χορ-

ταίνῃ Λούκουλος ἐκ τῆς ἀναγραφῆς τοῦ μακροῦ ἑλλη-
νικοῦ ἐγκληματολογίου. Ὁ κ. Πετσάλη; θὰ ἐπεθύμει ὁ
κόσμος ὅλος νὰ ἦτο μέγας Μενδρεσῆς καὶ ἡ Ἑλλὰς ὅλη
καταδικασμένη εἰς ἰσοβία δεσμῶ. Ἐλπίζεται ὅμως ὅτι
ἡ νέα θέσις τοῦ τμηματαρχοῦ θὰ μετρίσῃ ὀλίγον τὸ
πρὸς τοὺς Ἑλλήνας μίσος του· ἀλλὰ τότε δὲν θὰ εἶναι
πλέον Πετσάλη, καὶ ἰδοὺ νέκ ἀπόδειξις ὅτι ὅλοι οἱ Ἑλ-
ληνες προχόμενοι διαφθείρονται καὶ ὁ Ἀριστοτέλης μας
εἶναι δυστυχῶς Ἑλληνας.

Τὸ ἐν τῇ Βουλῇ μεταξὺ Ῥάλλη καὶ Δημητρακάκη
πατρατὰκ ἔλαβε διαστάσεις ἐν τῇ Εὐρώπῃ βατράχου θε-
λήσαντος νὰ γίνῃ βοῦς. Καὶ ἄλλη τοῦ Βερολίνου ἐφημε-
ρίς, ὁ Ταχυδρόμος, περιγράφει τὴν σκηνὴν—ἐξ ἰδίας ἀλ-
ληλογραφίας ἐξ Ἀθηνῶν—μετ' ἡρωισμὸν τῆς σχολῆς
τῶν Impressionistes. Ὅλο τὸ γιγάντιον μουστάκι τοῦ
Στεφανίδη ἐξερίψθη.—Ἐν Βερολίμῳ εἶναι γνωστὸν τὸ
ἐπεισόδιον τοῦ ἐραστοῦ Ἀλεξάκη καὶ ἀναφέρεται καὶ
αὐτὸ ἐν τῇ ἐν λόγῳ ἐφημερίδι. Τὸ μουστέλιον τοῦ προέ-
δρου Βαλαωρίτου ἐγίνε θρίμμακα· τὸ καπέλλο ἐκάλυψε
τὴν ὤμοπλάτην του. Οἱ βουλευταὶ ὅλοι ἐμειναν φλα-
κροὶ, διότι ἐξερίψωσαν τὰ μαλλιά ἀναμεταξὺ των, ἡ
δὲ αἰθουσα τοῦ Βουλευτηρίου μετεβλήθη εἰς ῥυπαρὸν
ἔδαφος κουρείου. Εἰς καλαθρόν (βάθος ἴσως ἡ πῖλος)
ἐξεσπενδονίσθη κατὰ τῶν κρατάφων τοῦ κυρίου Τριχοῦπη.
Ὁ δυστυχῆς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν (ἐκλαμβάνεται
ἄλλος παρὰ τὸν πρωθυπουργόν) ἔφυγε μετ' ἑσχισμένον
σουρτοῦκο.

Τί κάθονται καὶ χάσκουν οἱ μουσικοὶ συνθέται τοῦ
Βερολίνου ; Δὲν τὰ μεταβάλλουν αὐτὰ εἰς εὐρείας φαν-
τασμαγορίας, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι ἀνακατωμένο καὶ τὸ
ἐπεισόδιον τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ κ. Ἀλεξάκη ; Ἄν θέλουσιν
νὰ τοὺς στείλωμεν τὸ φύλλον τοῦ Καίρου, ὅπου ὁ πρωτό-

χον ἀφαιρέσει καὶ τὰς στολάς, ἀφήσαντες αὐτοὺς μόνον
μετ' ὁ εἰσώδακον.

Διματόφωρτα καὶ ἀκρωτηριασμένα τὰ πτώματα τῶν
τριῶν μαρτύρων συρόμενα ἐπὶ τῶν βράχων καὶ κρημνῶν
ἐρρίφθησαν εἰς λῆμῶν τινα.

— Νὰ τοὺς πετάξωμε στὴ θάλασσα, εἶπεν ὁ Χρυσο-
βέργης πρὸς τὸν Τσίρο.

— Ὅχι, ἀπήντησεν οὗτος, καλλίτερα νὰ τοὺς ἀφή-
σωμε νὰ τοὺς φῶν τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ κοράκια.

— Πρέπει κατὶ νὰ τοὺς κάμωμε διὰ νὰ παραδειγμα-
τιστοῦν καὶ τὰ ἄλλα τὰ παλλικάρια.

— Ἐχομε καιρὸ. Ἄν τὸ κουνήσουν στὸ Ναύπλιο ἢ
στὴ Χαλκίδα, ἐκεῖ τοὺς δίνωμε τὸ μάθημα.

— Τότε νὰ τοὺς ἀφήσωμε ἐδῶ νὰ βρωμίσουν καὶ ἐ-
πειτα ἄς τοὺς κάμουν ὅ,τι θέλουσιν οἱ Κυθνιώταις. Ἄκοὺς
ἐπανάστασι στὴ Κύθνο ! Καὶ τί θὰ πῆ ὁ βασιλεὺς ὅταν
ἴθῃ ;

— Αὐτὸ εἶνε.

— Λὲς νὰ πάρωμε τὸν σταυρὸ ;

— Καλλίτερα κἀνενα γαλόνι.

— Ἄμ αὐτὸ εἶνε σίγουρο.

— Τοὺς δώσαμε ὅμως φάερ, αἱ ;

— Μωρὲ τοὺς δώσαμε καὶ κατάλαβαν.

— Τὸ παλλικάρι τῆς Καλαμπάκας ποῦ ἔφαγε τὴν
Τουρκιά μετ' ὁ κουτάκι ! . . . Βρωμόσκυλο. Τὸ εἶχε πα-
ραπᾶρει ἀπάνω σου. Σήκω τώρα !

Καὶ διὰ τῆς πτέρνης του ὁ Χρυσοβέργης ἔτυψε τὸ πρό-
σωπον τοῦ Λεωτσάκου.

Οἱ δὲ στρατιῶται ἔλεγον :

— Τοὺς πῆραμε στὸ λαίμῳ μας.

— Τί κερδίσαμε ;

— Πᾶς ! Δὲν δουλεύομε γιὰ τοὺς γαλιωνάδες ;

— Δὲν θὰ δώσωμε καλὴ ψυχὴ.

— Δὲς του . . . Ἀγγελικὰ κορμιά. Καὶ πῶς τοὺς κά-
μαμε.

— Αὐτὸς δὲν ἦταν πόλεμος, ἦταν δολοφονία.

Ἀφέντες τὰ πτώματα ἐπὶ τῆς παραλίας ἄταφα ἀπέ-
πλευσαν, ἐπιβάντες τῆς Ἀμαλίας εἰς Ναύπλιον ὁ Τσί-
ρος καὶ ὁ Χρυσοβέργης μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοὺς στρατιωτῶν.

Ἄμα τῇ εἰδήσει τοῦ φόνου τοῦ Λεωτσάκου, Μωραΐ-
τίνη καὶ Σκαρβέλη μέγας ἀναβρασμὸς κατέλαβε πάντας.

Τὰ Συριανὰ κορίτσα ἐφόρεσαν ὅλα μαῦρα καὶ ἐφαλλον
αὐτοσχέδια ἐλεγεία.

Ἴδου στροφάι τινες ἐξ αὐτῶν.

Στὸν Ν. Λεωτσάκο.

Ἐπεσε, καὶ μιὰ σημαία, σοῦ ἐσκέπασε τὸ σῶμα.

Πλὴν τὸ χέρι σου ἀκόμα ἐβαστούσε τὸ σπαθί.

Καὶ κάνεις δὲν ἐτολμούσε, νὰ σιμῶσῃ νὰ στὸ πάρη !

Ἐπαρόμοιαζες λιοντάρι, εἰς τὸν ὕπνο τὸ βαθύ.

τυπος εραστής εξιστορεί πώς «φυσικώς και ανεπαισθήτως ήρχισε μετά της δεσποινίδος ακροβολιστικώς αισθηματικώς εκτοξεύσεις» και πώς «στο δωμάτιον ύπνου ανεπαύθη καθ' ὄλην τὴν νύκτα, χωρίς ὅμως νὰ ἀφαιρέσῃ τὸν πέπλον τῆς Μαρίκας του».

Μετά τὴν Γαλλικὴν Γραμματικὴν ὁ ἐν Παρισίοις διαιτρίβων ταγματάρχης τοῦ Μηχανικοῦ κ. Β. Νικολαΐδης ἰδοὺ μᾶς στέλλει εὐμορφὸν καὶ κομψὸν τὸν **Ἀλη-Χουραγίδ Μπίην**, Ἐπεισόδιον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Θὰ τὸ ἀναγνώσωμεν καὶ θὰ σᾶς εἰπώμεν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος σᾶς λέγομεν ὅτι πωλεῖται ἐν τοῖς Βιβλιοπωλείοις Κουσουλίνου καὶ Νάκη ἐπὶ τῆς *Αἰολικῆς Ὀδοῦ*.

Ὁ μυθιστοριογράφος κυρίως ἐπιμένει εἰς τὴν ζωγραφικὴν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἠρώιδων τῶν ἂν τύχη ἄμως ἢ ἠρώϊς τοῦ Ἀλεξανδρινῆ, θὰ λησμονήσῃ τὸ κάλλος καὶ θὰ περιορισθῇ νὰ γράψῃ ὅτι ἡ Κλεοπάτρα εἶχεν ὕψις ὀφθαλμούς, περὶ οὗ αἱ ἱατρικαὶ τῆς πόλεως ἐξοχότητες ἐδεχάσκον ὅτι οὐδὲν ἴχνος ἔφερον ὀφθαλμίας.

Οὐδεὶς προφήτης δεκτὸς ἐν τῇ ἐκυτοῦ πατρίδι· ὁ Βερολινέζος Σιούμαν, ὁ συνταράξας τόσον κειρὸν τὰ πεζοδρομία, τὴν λάσπην καὶ τὸν κονιορτὸν τῶν Ἀθηνῶν, εἰς Βερολίον φαίνεται ὅτι δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ οὔτε διὰ τῆς θύρας, οὔτε διὰ τοῦ παραθύρου. Διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ προκαλέσῃ τὸν ζῆλον τοῦ Παπαμιχαλοπούλου ὅπως τὸν κάμῃ συμπολίτην του, ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ὅχι διὰ τῆς Ἀδριατικῆς οὔτε μέσον Βρινδησίου, ἀλλὰ διὰ τῆς νέας θαλασσίας ὁδοῦ ἣτις φέρει τὸ ὄνομα *Κακουργυδικεῖον τοῦ Μαγδεβούργου*. Τὰς γεωγραφικὰς αὐ-

τὰς εἰδήσεις ἀρνούμεθα ἐκ τοῦ φύλλου τῆς 24 Ἰουνίου τοῦ *Βερολινεῖου Ταχυδρόμου τοῦ Χρηματιστηρίου*. Διὰ τῶν εἰδήσεων αὐτῶν ἡ λέξις *κατεργάρις* προσκρομίζεται ὡς ἐμπλαστρον εἰς τὴν κόκκινη μύτη τοῦ Σιούμαν, ὅστις μᾶς ἤλθε μὲ ἐν ὄνομα ὀλιγώτερον, διότι ὅταν ἐτυχοδιώκται ἐν Γερμανίᾳ, ἔφερε καὶ τίτλον εὐγενείας, καὶ ὠνομαζέτο φὸν Νόρμαν-Σιούμαν. Τὸ πρῶτον ὄνομα τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν γυναῖκά του—φρίκη! φιλόλογμοι Ἕλληνας μου, ὁ Σιούμαν ἦτο πανδρεμένος—τὴν ὁποίαν ἐξεμεταλλεύθη καὶ αὐτὴν ὅσον ἠδυνήθη, καὶ ἐπὶ τέλους κατήγγειλεν; ἐνῷ ἡ δυστυχὴς ἀνελάμβανε νὰ πληρώσῃ ἐν χρέος αὐτοῦ κατὰ δόσεις, διὰ τοῦ ὁποίου, ὡς ἔγραφεν ἐν ἐπιστολῇ τῆς, «ἐθεώρει ἐκαυτὴν ἠθικῶς συνένοχον».

Εἰς τὸ κακουργυδικεῖον τοῦ Μαγδεβούργου κατεδικάσθη ἐρήμην εἰς οκτᾶμηνον φυλάκισιν καὶ εἰς ἐνὸς ἔτους ἀπώλειαν τῆς τιμῆς, ὡς λέγουσιν οἱ Γερμανοὶ τὴν στέρησιν τῶν δικαιωμάτων. Ἀλλὰ τῶν ἀγυρτεῶν, τῶν ἀπατῶν καὶ τῶν παραπτωμάτων του, ὡς λέγει ὁ *Ταχυδρόμος*, οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. Εἶχε φύγει εἰς Ἰταλίαν, ἐκεῖ ἐπλαστογράφησε νέον ὄνομα, φὸν *Μπόρνε, Γουλιέλμος Λάνγκε* καὶ μετέφραζεν ἀρθρα ἰταλικῶν ἐφημερίδων καὶ ὡς ἰδικὰ του ἀπέστειλεν εἰς γερμανικὰ φύλλα. Συνάμα δὲ μὲ τὸ ἀληθινὸν του ὄνομα φὸν Νόρμαν Σιούμαν παρουσιάζετο ὡς Γερμανὸς συντάκτης τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἰταλίας *Ἐπιθεώρησις*, ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς ὁποίας ἐκλεφε φαίνεται φάκελλον καὶ χάρτην φέροντα τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ περιοδικοῦ καὶ συνίστα αὐτὸν τὸν *ΨευδοΜπόρνε*, τὸν *ΨευδοΛάνγκε*, τὸν *ΨευδοΓουλιέλμον*. Εἰς Ἀθήνας δὲ, ἐπιπροστίθεισιν ὁ *Ταχυδρόμος*, παρουσιάζετο ὡς ἀνταποκριτὴς ἐφημερίδων, αἰτινες οὐδ' ἐξ ὀνόματος τὸν ἐγνώριζον. Πολλὰς ἄλλας ἀπάτας ἔκαμε εἰς ἰδιώτας καὶ χιλίων εἰδῶν ἀχρειότητας—εἶναι αἱ φράσεις τῆς συμπολιτείδος του ἐφημερίδος—διέπραξεν.

Καὶ τώρα ὑστερὰ ἀπ' αὐτὰ ἄς εὐχθῶμεν κινένα νέον

Μοιρολόγι τῆς μάνας τοῦ Σκαρβέλη.

Φονιάδες, ἀθεόφοβοι, ἂν ἔχετε μανούλα,
Τὸν ξαφνικὸ σας θάνατο νὰ μάθῃ, σὰν ἐμένα·
Νὰ τῆς σπαράξῃ τὴν καρδιά ἢ ἴδικ ἢ τρεμοῦλα,
Καὶ ναῦρη τὰ κεφάλια σας σὲ κάμπο φαγωμένα.

Μοιρολόγι τοῦ πατέρα τοῦ Μωραϊτίνη.

Εἶχα κ' ἐγὼ ἓνα παιδί, μιὰ ὑστερὴν ἐλπίδα,
Ἦταν καμάρι μου κρυφὸ,
Εἶχε τὸν Ἔρωτ' ἀδελφὸ,
Τὸν Ἄρη γιὰ πατέρα του καὶ μάνα τὴν πατρίδα.
Ὡ σέξ, πουλιά, ποῦ ξέρετε σὲ ποῖο κοιμάται χῶμα,
Θρηνηστέ το γιὰ μὲ, πουλιά,
Γιατί σ' ἐμένα, τὰ σκυλιὰ,
Καὶ τὰ φιλιὰ τὰ νεκρικὰ ἀρνήθηκν ἀκόμα.

Καὶ στοὺς τρεῖς.

Εἰς τὴν Κύθνο ἓνα βήμα ἀπὸ τὴν ἀρογιαλιά,
Τρεῖ' ἀδέρφια σ' ἓνα μνήμα ἀναπαύοντ' ἀγκαλιά.
Δὲν τοὺς ἔθαψαν παππάδες, δὲν τοὺς ἀνάψαν κεριὰ
Τοὺς ἔπηραν οἱ φονιάδες καὶ τῆς μέσης τὰ λουριά.
Κοιμηθῆτε, παλληκάρια, σὰς σκεπάζουν καὶ τοὺς τρεῖς,
Δάφνης καὶ Ἰτιάς κλωνάρια, καὶ σὰς κλαίει ἡ κατρίξ.

Μετά τὴν δολοφονίαν τοῦ Λεωτσάκου, Σκαρβέλη καὶ Μωραϊτίνη συνελήφθησαν πάντες οἱ ἐν τῇ νήσῳ ἐξόριστοι

μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνταρτῶν καὶ δέσμοι ἤχθησαν ἐπὶ τῆς Ἀμαλίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Χρυσοβέργης περιφερόμενος μὲ τὰς παντούφλας του, τὴν βέστα, τὸν χρυσοσηρτωμένον σκοῦφον καὶ τὴν μαλτέζικὴν του πίππα διέταξε νὰ μεταβιθασθῶσιν οἱ αἰχμαλῶτοι εἰς τὸ ἀμπάρι, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ὁ συνταγματάρχης Σουγιέ, ἦτο καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἐξορίστων, κατερίφθη μὲ κοντακιάς καὶ ὁ γερο-Καλλιφρονᾶς ἔλαβε παρὰ στρατιώτου ράπισμα. Φίρδην μίγδην, ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, κατέκειντο οἱ ἀτυχεῖς ἐξόριστοι εἰς τὸ ἀμπάρι φρουρούμενοι ὑπὸ δύο σκοπῶν.

Ἐν τούτοις ἀπέπλευσεν ἡ *Ἀμαλία* σύρουσα ὀπισθεν αὐτῆς τὴν *Καρτερίαν*.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς Σύρον ἠγγυροβόλησεν ἐκτὸς τοῦ λιμένος αὐτῆς παρὰ τὸ νησιδριον Φανάρι.

Ὁ θρίαμβος ἠγγέλθη εἰς Ἀθήνας, μετὰ δύο δὲ ἡμέρας ἀπέπλευσεν ἐκ Πειραιῶς ἡ *Ἀριάδνη* κομίζουσα ὁδηγίαν.

Ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας οἱ αἰχμαλῶτοι ἔκειντο εἰς τὸ ἀμπάρι ἀνευ τροφῆς καὶ ὕδατος.

Τὰ συμβάντα ἐν Κύθνῳ ἠγνοοῦντο κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰς τε τὰς Ἀθήνας καὶ Σύρον, ὅτε δὲ διετάχθη ὁ ἀτμοδρόμων νὰ εἰσπλεύσῃ διὰ νυκτός εἰς τὸν λιμένα τῆς Σύρου εἰς ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, ὁ Τσελαλῆς, κατάρρωσε νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ν' ἀνέλθῃ, χωρὶς νὰ ἐν-

Τουρκοελληνικὸν πόλεμον—κατὰ φαντασίαν—διὰ νὰ δοθῇ ἀφορμὴ εἰς νέαν πλημμύραν ἀνταποκριτῶν τοῦ εἶδους τοῦ Ἐρνέστου Σιούμαν καὶ ῥιφθῶσιν ἐπὶ τῶν τραχηλῶν τῶν αἱ ἀβρόσκαροι δεσποινίδες μας, διότι οἱ τραχηλοῖ τῶν συμπολιτῶν τῶν μυρίζουν βωμησοῦνη!

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φαλήρου Γερμανὸς φωνάζει τὸν ὑπνρέτην διὰ νὰ πληρώσῃ μὲ τὴν συνήθη παρὰ τοῖς Γερμανοῖς προσφώνησιν:

- Bezahlen! (νὰ πληρώσω).
- Ὁ ὑπνρέτης:
- Πετσάλη! Μικρὴ θέλετε ἡ μεγάλη;

Τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἐτελέσθησαν μεθ' ὅλης τῆς ἐπισημότητος οἱ ἀρχεβῶνες τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐργαστασιάρχου κ. Εὐσταθίου Φινοπούλου μετὰ τῆς ἐνταῦθα δεσποινίδος Εἰρήνης Ταραμένου.

Ο ΔΕΛΟΥΔΑΣ ΕΝ ΩΡΩΠΩ.

ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΑ.

Λελοῦδας.

Μπέσα γιὰ μέσια. Τὸ κεφάλι μου 'στὴν καρμανιόλα ἢ τὸν Τσιγγρὸν σ' τὴν τσέπη. Θὰ τοῦ πάρω τὰ ἑκατομύρια· θὰ τοῦ χρίσω τὴν ζωὴ. Ἄς γίνω γ'ὼ Τσιγγρὸς, ἄς γίνῃ ἐκεῖνος Λελοῦδας. Τί; Δὲν τοῦ ἄρεσε; Τί Λελοῦδας, τί Τσιγγρὸς; Θὰ μὲ ποῦνε ἀρχιληστή; Ἄμ' ἐκεῖνο πῶς τὸν λένε; Ἐδῶ ἔχω τὸν *Ραμπαγᾶ*, τὸ *Μή*

νοητῆ, ἐπὶ τινος ἐμπορικοῦ πλοίου, εἴ οὐ ἀπέβη εἰς τὴν πόλιν.

Οἱ Συριακοὶ ἀποκρύψαντες τοῦτον ἐν τινι καταστάματι ἔμαθον τὰ διατρέξαντα.

Ἡ φήμη διεδόθη ἐν ἀκαρεῖ ἐν ὅλῃ τῇ πόλει, ἥς οἱ κἀτοικοὶ διεχύθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς.

Αἱ γυναῖκες ὠδύροντο εἰς τὰ παράθυρα, γενικῆ δὲ κωδονοκρουσία ἤρχισε.

Τὴν ἐπιούσαν ἐτελέσθη νεκρώσιμος ἱεροτελεστία πρὸς μνήμην τῶν ἐν Κύθνῳ πεσόντων, οἱ πλείστοι δὲ τῶν κατοίκων καὶ ἰδίως αἱ γυναῖκες εἶχον πενθηρορήσει. Ἐν τούτοις διετάχθη ἡ εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Σύρου κἀθερξίς τῶν ἐξορίστων.

Δέσμοι ἀνὰ δύο καὶ ὑπὸ διπλῆς οὐρᾶς στρατοῦ φρουρουόμενοι ἀπεβιβάσθησαν καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὰς φυλακὰς περιτοιχοῦμενοι ὑπὸ ἀπειροῦ πλήθους λαοῦ.

Ταυτοχρόνως ἀφίκετο ἡ εἰδήσις τῶν ἐν Κύθνῳ συμβάντων εἰς Ἀθήνας.

Ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι ἡ Μαριγούλα ἐνεδύθη κόκκινον φουστάνι.

— Τώρα ἔλεγε πρὸς τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ τῆς συναθροισμένους, πρέπει νὰ χαρῶμεν, διότι ἐφάνησαν τότε ἄνδρες ἀγαπῶντες ἐμπράκτως τὴν πατρίδα καὶ οὐχὶ ὡς σείξ ἐδῶ διὰ λόγων μόνον καὶ Πλατωνικῶν αἰσθημάτων.

Ὁ Κώστας ὁ ἀνατολίτης εἶχε καὶ οὗτος ἐξαγριωθῆ.

Χάρεσαι, τὸ Μέλλον, τὸν Ἀσμοδαῖον! Νὰ καὶ ἡ *Στοᾶ* ποῦ μὲ λέγει ἐμένα ἦρωα, ὀπλαρχηγόν. Παλληκάρια εἶτομα. Θὰ δέσητε ὄλους τοὺς ὑπνρέτας του. Ἐγὼ θὰ μωτὸ μοναχὸς στὴν κάμρα ποῦ προγευματίζει. Θ' ἀνάψουμε μαζὺ τὰ τσιγάρα καὶ θὰ μὲ ἀκολουθήσητε.

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Βουνά, κάμποι, νερά, περιβόλια. Σκιαὶ ἠμίλευκαῖ διολισθαίνουσι. Αἱ σκιαὶ φέρνουσι μαῦρον μανδῆλι ἐπὶ τὴν κεφαλὴν καὶ κᾶτι τι σὰν ἄσπρο, σὰν φουστανέλλα. Εἰς φουστανελλάς μ' ἓνα ὑψηλὸ καπέλλο συνομιλοῦν τρυφερά, ὡς ἡ Μάρθα καὶ ὁ Μερισοφολῆς. Τὸ ἀκολουθοῦν ἄλλα: σκιαὶ, πάλιν μὲ μανδῆλια καὶ φουστανελλά. Ἡ σελήνη στέλλει τὴν τελευταίαν ἀκτίνά της καὶ δύνει.

ΠΑΡΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ.

Μάγκαι καθίδροι εἰσβάλλουσιν ἀπὸ τέσσαρας δρόμους μὲ φωνὰς ἀγρίας:

- Ἡ ἀπογογῆ τοῦ Τσιγγροῦ ἀπὸ τὸν Λελοῦδα, πέντε λεπτὰ, πέντε λεπτὰ!
- Οἱ λησταὶ ποῦ πιάσανε τὸν Τσιγγρὸ, πέντε λεπτὰ!
- Τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα* καὶ ὁ Τσιγγρὸς ποῦ ἐπίασε τοὺς ληστὰς πέντε λεπτὰ, πέντε λεπτὰ!
- Ὁ *Ὀλίμπος* τοῦ Κοκοράδα καὶ ὁ θρῆνος τῆς Ἑλλάδος πέντε λεπτὰ.
- Τὰ *Ἡμερήσια Νέα* καὶ ὁ Γρίβας δικτάτωρ, πέντε λεπτὰ!

ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐξεδόθη διάταγμα ἐπιστρατείας. — Προσκλοῦνται δεκατρεῖς ἡλικία. — Ὁ Σούτσος διορίζεται ἀρχιστά-

Μὲ ὅσα καὶ ἂν εἶχε παθεῖ δὲν ἔβλεπε γνῶσι.

— Θὰ τοὺς σκοτώσω ὄλους ἔλεγε, νὰ μὴ μείνῃ ἀπὸ δαυτοὺς ρουθοῦνι ζωντανά. Θὰ σκοτώσω καὶ τὸν ἐκυτὸν ἀκόμη διὰ νὰ μὴν ἀναπνέω τὸν δουλικὸν ἀέρα τῶν κυρίων Ἀθηνῶν.

Καλλίτερα μιὰς ὥρας εὐλεύθερα ζωὴ, Παρὰ ὁ Μουντσοῦριδης νὰ μ' ἔχῃ φυλακῆ.

Ἀῦριο θὰ πάω ν' ἀγοράσω ἓνα κομπόουσι δίκανον ποῦ νὰ ἔχῃ δύο στόματα, ἓνα πολύκροτο βεβόλβερ, ἓνα τρουμπόνι, ἓνα τέλος πάντων κανόνι ὄρεινὸ, πεδινὸ, ὅ,τι κι' ἂν ἦναι. Ἐνα σπαθί, μιὰ πάλλα, ἓνα γιγταγάνι, μαχαίρα δίκροτη, ἓνα στόκο, μιὰ λόγχη, καὶ θὰ τὰ βάλω ὄλα κάτω, καὶ θὰ τὰ στρώσω ὄλα στὴ γῆ, καὶ ἔπειτα, πρᾶφ μιὰ, θὰ πῆσω μπρούμιτα ἀπάνω σ' ὄλα αὐτὰ, νὰ τινάξω τὰ μυκλά μου, νὰ βγάλω τ' ἀντερὰ μου, νὰ ξεκοιλιασθῶ, νὰ κοπῶ, νὰ βγάλω τὰ μμάτια μου, ν' ἀποθάνω ὡς ἄλλος Αἴας, διότι τοιοῦτον εἶναι τὸ φρόνημα, τοιαῦτα αἱ πεποιθήσεις μου. Τί; θὰ ἔλθετε νὰ μ' ἐμποδίσετε; Καὶ δὲν κοπιάζετε; Πίσω ὄλοι σας, πίσω, γιατί σὰς ἐραγα. Ὅχι, δὲν σκοτώνομαι, θὰ ζήσω, καί, μάλιστα θὰ ζήσω, διὰ νὰ μὲ βλέπῃ ὁ βασιλεὺς καὶ νὰ σκαίῃ. Θὰ ζήσω, διὰ νὰ τοῦ δείξω ὅτι ζῶ καὶ βασιλεύω, ὅπως βασιλεύει κ' ἐκεῖνος. Πολὺ καλά, τώρα ἀφοῦ ἐγίνε ἡ ἀπόφασις, θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ, διὰ νὰ σκεφθῶ καλλίτερα. Καὶ κύριο τὰ λέμε πάλι.

τητος, ἵνα διαπραγματευθῆ με τὸν Λελοῦδα τὴν παρά-
δοσιν τοῦ Τσιγγροῦ.— Νέα γυμνάσια εἰς τὸ ἐν δύο εἰς
τὰς Στήλας.— Ἐκδρομὴ ἐπτακοσίων ὑπὸ τὰς διαταγὰς
τοῦ Μαυρομιχάλη εἰς Δαρφί. Ἐπιστροφή ἐξακοσίων ἐνε-
νήκοντα ἐνέα καταβασμένων.— Αἱ Ἀθηναὶ μένουσι χωρὶς
στρατῶν.— Παρρηγήματα εἰς Ὠρωπὸν.— Τὸ κτήμα τοῦ
κ. Τσιγγροῦ γίνεταί ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

ΞΕΛΟΔΟΣ

Οἱ ὁμογενεῖς εὐρίσκονται μίαν πρῶταν προσβεβλημένοι
ἀπὸ χρευσθῆ (ἴκτερον). Ὁ Πύργος διὰ διατριβῆς του ἀπο-
δίδει τὸ νόσημα εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς Σελήνης ὁ Ζωχίος ὁ
Τυπάλδος εἰς τὰ λουτρά τοῦ Δαμασκηνοῦ ὁ Ἀσμοδαῖος
δημοσιεύει κατὰ συνέπειαν τραγικὸν ἄσθρον. Τὸ Μὴ Χά-
νεσαι ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ ἀλήθεια ἀποδίδει τὴν χρευσθῆ
τῶν ὁμογενῶν εἰς φόβον ἐνεκα τοῦ Λελοῦδα. Τὴν ἐπαύ-
ριον ἡ ἀλήθεια ἐπαληθεύει. Γενικὴ ἐξοδος τῶν ὁμογενῶν.
Ὁ Νεγρεπόντης τηλεγραφεῖ νὰ πέρνουσι καὶ τῆς πόρτες
τοῦ σπητιοῦ μαζὺ τῶν. Τὸ Χρηματιστήριον κλείει. Ὅλα
τὰ τρόφιμα εἰς ὑποτίμησιν. Ὁ προϋπολογισμὸς τῶν οἰκο-
γενειῶν ἠλαττωμένους. Τηλεγράφημα τοῦ Λελοῦδα πρὸς
τοὺς Ὁμογενεῖς: «Μὴ φύγετε καὶ θάλασσά τὴν Ἀθῆνα
πρωθυπουργός.»

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Ἀγγλία. Πρέπει νὰ κρεμασθῆ αὐτὴ ἡ Ἑλλάς ἐπὶ τοῦ
ιστοῦ τοῦ θωρηκτοῦ Καταστροφῆ.
Γαλλία. Τί δίκαιον εἶχεν ὁ Σαιντιλιέρ;
Ἀυστρία. Μετὰ τὴν Βόσταν καὶ Ἐρζεγοβίνην τὴν Στε-
ρεάν καὶ τὴν Πελοπόννησον.
Γερμανία. Δὲν ἀνακατόνομαί. Φαγωθήτε.
Ἰταλία. Σύμφωνα μετὰ τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνικότητων
πρέπει νὰ λαβῶ τὴν Ἀλβανίαν.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΠΟΔΗΜΗΣΑΝΤΟΣ.

— Νὰ γυρίσω; Νὰ μὴ γυρίσω; Αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι
ἀκυβέρνητος. Τὰς οἰκονομίας μου τὰς ἔχω εἰς τὰς Τρα-
πέζας. Νὰ μὴ γυρίσω λοιπόν. Ἀλλὰ τὰ κτήματά μου;
Θὰ τὰ δημεύσουν. Ἐ, νὰ γυρίσω. Καὶ ἂν ἔλθῃ καμμιά
ἄλλη ἀναμπαμπουλα; Νὰ μὴ γυρίσω. Μὰ ἂν διορθω-
θοῦν πάλιν τὰ πράγματα; Ἐ, τότε νὰ γυρίσω. (Πίνει
κατὰ σειράν τέσσαρα ποτήρια κονιάκ καὶ ἀρχεταὶ ἄδων:

Ὅλην τοῦ Οὐρανοῦ τὴν ἀσταςίαν
εἰς τὴν καρδίαν
ἔχ' ἡ Ἑλλάς (Ἀποκοιμᾶται).

ΠΟΛΕΜΟΣ.

Δεκατέσσαρα τάγματα πεζικοῦ, πέντε ἱππικαί, ὀκτώ
πυροβολαρχαί συνήσαν μάχην μετὰ τὴν συμμορίαν
τοῦ Λελοῦδα. Ὅλοι οἱ γηραιοὶ συνταγματάρχαι ἔδει-
ξαν θαύματα ἀνδρείας. Ἐκυρίευσαν πέντε κάππας, ὀκτώ
μανδύλια, καὶ τρεῖς καραμπίνας. Ὁ Λελοῦδας μετὰ τοὺς
σπαδοῦς του κατὰ τὴν μάχην διέφυγον. Ἐκερσεύθησαν
ἀκόμα τρεῖς λεραὶ φουστάνελλαί καὶ ὁ Τσιγγρός, χωρὶς
λεφτό.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ κεφαλαίου. διορισμοί.
— Διωρίσθη γραμματεὺς ἐπαρχείου Ἄνδρου ὁ κ. Ἀν-
δρέας Τσιγγρός.

Κρι-Κρι.

Ο ΧΙΩΤΗΣ.

Ἐστὸν ληστοῦ Λελοῦδα ἔπεσε τὰ ἐρόχια
Ὁ Τσιγγρός ὁ Χιώτης ὁ ἀγαπητός,
Καὶ κατεταράχθη ἀρχοντιά καὶ φτώχεια,
Κι' ἐπίσσε καμπόσους θέρμης πυρετός.

Ὁ Τσιγγρός νὰ ἦναι σὲ ληστῶν λημέρι,
Ποῦδινε σὲ τόσους νηστικὸς ψωμί;
Ἀλλὰ μὴ φοβεῖσθε, καὶ ὁ Χιώτης ξέρει.
Μ' ἐξυπνάδα ὅλα νὰ οἰκονομῆ.

Ἐῶλα εἰν' ὁ Χιώτης κάλτσα τοῦ διαβόλου,
Ὁ μέγας νοῦς του χίλια δυὸ γεννᾷ.
Καὶ ἐκεῖ ποῦ εἶναι δὲν φοβάται διόλου,
Γίνεται κι' ἐκεῖνος κλέφτης ἑστὰ βουαί.

Καὶ ἀντὶ τὸν Χιώτη ὁ ληστὴς νὰ γδύσῃ
Καὶ νὰ τοῦ ἀρμέξῃ λίρες μετὰ οὐρά,
Εἰμπορεῖ ὁ Χιώτης νὰ ξαναγυρίσῃ
Μὲ ὄπλα τοῦ Λελοῦδα σάκκου καὶ παρᾶ.

Μὰ καὶ τῆς βωδίσαις τῶν ληστῶν κεφάλαι,
Νὰ μὰς κουβαλήσῃ ὁ Τσιγγρός ἔμπορει,
Γιὰ νὰ τῆς στηλώσῃ ἑστῆς χρυσᾶς του σάλαις,
Ἀμα γίνουσι νέοι σπῆτι του χοροί.

Ἐπεσε ὁ Χιώτης ἑστῶν ληστῶν τὰ ἐρόχια,
Καὶ δὲν θὰ τ' ἀφήσουσι κάλτικο λεφτό...
Ἀλλὰ μὴ φοβεῖσαι ἀρχοντιά καὶ φτώχεια,
Κι' ἕνα παραμῦθη ἦτανε κι' αὐτό.

Souris.

ΓΕΝΝΗΤΟΥΡΙΑ.

Κι' ἄλλοι μὰς ἦλθαν κι' ἔρχονται μετὰ πλοῦτη καὶ μετὰ πεινᾶ,
καὶ τόσαις Ἀλεξανδριναῖς κυρίαις ἑστὰ βαπόρικ
ἀπ' τὴν χαρὰ των ποῦρχονται ἑστὴν ἑξακοστή Ἀθῆνα
γεννοῦνε πρὶν τῆς ὥρας των κορίτσια καὶ ἀγόρια.
Καὶ ἔχουμε μὲς σ' ὅλην μας τὴν ἑλλάδα καὶ τὴν φοῦρκα
κι' ἀνέλπιστα ἑστὴ θάλασσα διδύμων γεννητούρικ.

Τὶ εὐτυχίας πέλαγος καὶ τὶ χαρᾶς μεθύσι!
δὲν θέλουσι εἰς τὸ Ἄστυ μας νὰ ἔρχωνται μονοί.
Θέλουσι ἑστὸ πείσμα τ' Ἀραμπῆ τὸ γένος μας ν' αὐξήσῃ,
καὶ φασιωμένο κάθε μὰ βαστῆ ὁμογενῆ.
Εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς φουσκωτῆς κοιλίας σας,
κι' ἂς ἐκνηχῆσουσι τὰ Οὐὰ εἰς ὅλας τὰς θαλάσσαις.

Καλῶς ὄρισατε λοιπὸν μετὰ τοὺς μικροὺς βλαστούς σας,
καὶ τοὺς Ἀγαθοπούλους σας τοὺς κοκκινόφασάτους.
ἔμπρὸς εἰς τὰ Ὀλύμπια, ἑστὸ Ἄστρον καὶ ἑστὰς Μούσαις,
ἑστὸ Φάληρον, ἑστὴ Μουσικὴ, κι' εἰς τόσους περιπάτους.
Τραβῆτε ἀπ' ὀπίσω σας καὶ δουλικῶν κοπέδια,
καὶ μὴν ἀφίνετε παντοῦ καὶ μὰ καρέκλα ἄδεια.

Ἐστὴν εὐτοκία εὐχομαι νὰ γίνετε κουνέλιας,
νὰ μὰς γεννάτε τριδύμα ἀπάνω εἰς τὸν μῆνα,
καὶ πανδραμμέναι νὰ γεννοῦν κι' ἀνυπανδραῖς κοπέλαις,
νὰ πλημμυρῶσῃ μ' Ἑλληνας ἡ ἔρημη Ἀθῆνα.
Ἀυξάνεσθε, πληθύνεθε χωρὶς φωναῖς καὶ πόνοους,
καὶ ἡ στεριά κι' ἡ θάλασσα ἂς βλέπῃ ἀπογόνους.

Ὅς ἐπληθύνθη, Κύριε, ἡνέκα Ῥωμηοσύνη,
ὡς ἐπληθύνθη τῶν κλεφτῶν καὶ τῶν πορνῶν τὸ γένος!
Μέσα ἑστὴν τσέπη κανενός ῥιλόγι δὲν θὰ μείνῃ,
καὶ ὁ καθένας θὰ ἔβρεθῇ ἐρωτικτυπημένος.
Ἐῶλους γεννοῦνται ἔρωτος, λιτοδοσίας πόθοι,
καὶ ξεφουτρῶν γνήσιοι ὁμογενῆ καὶ νόθοι.

Ἰδοὺ καὶ Πέρσαι ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ Ἑβραῖοι!
ὅλας ἐδῶ θὰ φέρομε τοῦ κόσμου τὰ φυλάς.
ἂς φκίνωνται σαληρόκαρδοι οἱ κρῖνοι Ἰσραηλιτοί,
μόνη προστάτις Δύναμις ἐφάνη ἡ Ἑλλάς.
Αὐτὴ χωρὶς διάκρισι τὸν κόσμον πρῆτατῆσει,
εὐτὴ γιὰ ξένους καὶ Ῥωμηοὺς ἀλύτητα ξοδεύει.

Ἐπὸ τὰ τετραπέρατα ἑστὸ Ἄστυ μὲ ἔλατε
μὲ σκευὴ, μ' ὑποζύγια, μετὰ ὅλο σας βᾶρος,
κι' ἂν γιὰ τοῦ ἔθνους τὸ καλὸ συχνῶς γεννοβολᾶτε,
ὁ κύριος Κατασίμπαλης εἰς γίνεταί ἡμᾶρος.
Ὅλοι ἐδῶ, κι' ἂν γεννηθῆ μετὰ ἄλλα ἡ χολέρα,
θὰ πᾶμε εἰς τὸ διάβολο ἀντάμα σὲ μ' ἔμερα.

Souris.

ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΙ.

Κύριε Συντάκτα τοῦ Μὴ Χάνεσαι
Εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον τῆς ἀξιοτιμοσύνης ἐφημερι-
δος εἶδομεν μετὰ ἀπορίας συγκαταριθμῶμενον μεταξὺ ἀνήκει εἰς ἑταιρίαν. Τὰ δὲ εἰκοσιδύω χωρίσματά του, οἱ
τῶν ὀλιγίστων μὴ ἀποδεχθέντων τὴν κα 30 0)0 ἀν-
θάλαμοι, οἵτινες πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξωθεν προκαλί-
ξαις

ξαις τοῦ ἐργατικοῦ μισθοῦ, διὰ τοὺς ὁποίους μὴ χά-
νεσαι, καὶ ὡς ἀδιάλλακτον μάλιστα, καὶ τὸ κατὰστημα-
τῶν Νέων Ἰδεῶν ἐνῶ, εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ κατὰστημα
τοῦτο προσφέρεται πρὸς ἡμᾶς, τοὺς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως
αὐτοῦ ἐργαζομένους καὶ ἐν γένει πρὸς πάντας τοὺς ἐργά-
τας, ὡς πρὸς φίλους, καὶ μὰς πληροῖται διὰ πᾶσαν ἐργα-
σίαν ὅτι ἡμεῖς ὀρίζομεν, ἐδέχθη καὶ τὴν προσθήκην τῶν
30 0)0, οὐχὶ ἀπὸ τῆς Δευτέρας 21 Ἰουλίου, μνήμη Ἰου-
λιανοῦ τοῦ Ταρσῆως, ἢν πρέπει νὰ εορτάζωμεν πάντες οἱ
ἐργάται τυπογράφοι δι' ἀργίας, ἂν ὄχι ἀπεργίας, ἀλλὰ
ἀπὸ τῆς πρὸ αὐτῆς Πέμπτης εἰς αὐτὸν δὲ τὸν κ. Θ.
Ἀγγελόπουλον Ἀθάνατον ἐδώσαμεν πρὸς διόρθωσιν τὴν
πρὸς τοὺς καταστηματαρχὰς δὴλωσίν μας καὶ τῆ ἀδεία
αὐτοῦ ἐξετυπώσαμεν αὐτὴν ἐν τῷ κατὰστηματι τῶν
Νέων Ἰδεῶν.

Ἡ μικρὰ ταραχὴ τῆς Δευτέρας, προήλθεν ἐκ κακῆς
ἔλας συνεννοήσεως καὶ ἀγνοίας μάλιστα τῶν προκαλε-
σάντων αὐτὴν, ἐπὶ τοσαύτον μᾶλλον καθ' ὅσον οὐδεὶς ἐξ
ἡμῶν εὐρέθη ἐκεῖ ὅπως προλάβῃ τὴν ἀδικαιολόγητον
ἐκείνην σκηνὴν, τὴν ὅποιαν ἀπὸς ὁ Σύνδεσμος τὴν ἀπε-
δοκίμασεν, μηδὲ τῶν προκαλεσάντων αὐτὴν ἐξαιρουμένων.
Ἐπειτα, κύριε Συντάκτα, ἐννοεῖτε βεβαίως, ὅτι πλέον ἢ
οὐκ ὀλίγον συνέτεινε καὶ ὁ τῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Αἰωνιό-
τητος ἡ Ἀναγκύσεως καταστημάτων Οἶκος Ῥητηνίτης
ὅστις εἶχε μετοικήσει ἐκ τῆς κοιλίας εἰς τὴν κεφαλήν.

Εὐχαριστοῦντες ὑμᾶς, κ. Συντάκτα, ἐξ ὀνόματος ὅλου
τοῦ Τυπογραφικοῦ Συνδέσμου, διὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ δικαίου
τοῦ αἰτήματος ἡμῶν εἰλικρινῆ καὶ γενναίαν υπερασπίσιν
Διατελοῦμεν κτλ. κτλ.

Οἱ ἐργάται τῶν
Νέων Ἰδεῶν.

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουλίου 1882.
Σ. Σ. Χαίρομεν πολὺ, πολὺ, πολὺ καὶ ἀνακτῶμεν τὴν
δημοσιογραφικὴν μας ἀγάπην πρὸς τὰς Νέας Ἰδέας, διότι
ἡ ἀτομικὴ μας πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν οὐδέποτε
ἠλαττώθη.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΛΟΥΤΡΩΝ.

(Ἐκ Μεθίνων).

18 Ἰουλίου 1882.

Φιλιπποῦ συντάκται τοῦ Μὴ Χάνεσαι.

III

Οἰκισμός. Μακρόθεν ἐξωθεν τοῦ λιμένος ἀκόμη δια-
κρίνεις μακρὸν ἀσβεστοῦδες λευκῶμα· τοῦτο εἶνε μακρομή-
κης οἶκος, διηρημένος κατὰ πλάτος, ὡς παξιμαδί (δίπυ-
ρον) εἰς εἰκοσιδύω χωρίσματα—εἰκοστον πλάτους τεσσά-
ρων καὶ μήκους πλέον τῶν ἑξή μετρῶν—ὅστις ἀρχίζει ὀ-
λίγα μέτρα μακρὰν τοῦ λιμένος καὶ ἐπεκτείνεται καθέ-
τως τοῦτου καὶ παραλλήλως τῆς ἐξωθεν τῆς ἐπιχωμα-
τώσεως παραλίας, μακρὰν περὶ τὰ δώδεκα μέτρα ταύ-
της καὶ ὅστις δυστυχῶς δὲν ἔχει μικρὸν θάλαμον (Ν. 100).
Τὸ μακρονᾶρι τοῦτο, οὔτινος τὸ πάτωμα ἔχει ὕψος
μέτρου περίπου εἶνε τὸ λεγόμενον κατὰστημα ὅπερ ἔχει
καὶ ἐπιστάτην τὸν ἐνοικιαστὴν τῶν λουτρῶν συνήθως καὶ
δὲ εἰκοσιδύω χωρίσματά του, οἱ
τῶν ὀλιγίστων μὴ ἀποδεχθέντων τὴν κα 30 0)0 ἀν-
θάλαμοι, οἵτινες πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξωθεν προκαλί-
ξαις

χουν παράθυρον, τοῦ ὁποίου τὸ κάτω ἐσώπεδον χρησιμεύει καὶ ὡς νιπτήρ, διότι ἔχει μικρὰν ὀπὴν καὶ ἐξέρχεται τὸ ὕδωρ, εἰς δὲ τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τοῦ παραθύρου τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, δίδουσιν πρὸς τὴν λεγομένην πλατεῖαν ἔτι πρὸς τὸ μέρος τῶν θυρῶν ἔχει ἰσόμηκες τοῦ καταστήματος χαγιάτι (προαύλιον) πλατύς τριῶν μέτρων, ἔχον τεῖχος ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ὕψους περὶ τὸ ἡμισυ μέτρον, ἐξωθεν τοῦ ὁποίου κατὰ διαστήματα ὑπάρχουν τέσσαρες ὑπαίθριαι κουζίναι κτισταί, ἐξ ὧν αἱ δύο τῶν ἄκρων μὲ ἐξ, αἱ δὲ μεσαῖαι μὲ τέσσαρας φουφούδας (ἐστίας) ἐκάστη, χρησιμεύουσαι ὡς μαγειρεία εἰς τοὺς ἐνοικιαστὰς τῶν θαλάμων. Παρὰ δὲ τὰς κουζίνας εἰσὶ καὶ ἀποβάθραι, ὅπως κατέρχονται εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ τ' ἀνάπαλιν.

Ἀπέναντι τοῦ καταστήματος, οὐχὶ ὅμως καὶ παράλληλως δυστυχῶς, ὑπάρχουν ἐπίσης οἰκίαι, ἔχουσαι θαλάμους πρὸς ἐνοικίαισιν καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀντίπεραν τοῦ λιμένος πλευρὰν. Οὕτω δὲ διὰ τοῦ καταστήματος, τῶν ἀπέναντι καὶ τῆς ἄνω πλευρᾶς οἰκιῶν σχηματίζεται ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως Βρωμολίμνη, λήγουσα μέχρι τοῦ λιμένος.

Εἰς ὅλους τοὺς θαλάμους—ἐνοικιαζομένους κατ' ἀποκοπὴν δύο δραχμὰς τὴν ἡμέραν—ὑπάρχει σκελετὸς κλίνης, ἐν μικρὸν ζύλινον τραπέζιον, δύο καθίσματα καὶ μηδὲν πλέον. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ φέρῃ ὁ μεταβαίνων μεθ' ἑαυτοῦ στρώματα, παπλώματα, μαξιλάρια, μαγειρικά καὶ τραπέζης σκεύη καὶ ὅλην τὴν κουστωδιάν, ἐν οἷς, ὡς τὸ εἶπωμεν, οὐχὶ διὰ νὰ σὰς κάμωμεν νὰ γελάσητε, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόλυτον ἀναγκαιότητά του, κυρίως διὰ γυναικας, τὸ γνωστὸν δοχεῖον ὅπερ θέτουν τῆς κλίνης κάτωθι, καθ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν μέρη ὠρισμένα, καὶ εἰνέ τις ἠναγκασμένος νὰ βαδίσῃ μακρὰν καὶ χαθῆ τῶν ὀφθαλμῶν. Τοῦτο δ' εἶνε λίαν ὀχληρὸν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς κυρίως ἐκείνους, οἵτινες πίνουσι καὶ ἰαματικὸν ὕδωρ, λίαν ὠφέλιμον, ὅπερ εἶνε καθαρτῆριον μάλλον, ὡς τὸ ἐκδέρριον, ἢ καθάρσιον, καὶ ὅπερ σὲ ὀδηγεῖ πλειστακίς εἰς ὀχληρὸν περίπατον τῆς κρυψῶνας ἐκ τῆς ιδιότητός του, μὴ ὑπαρχόντων μικρῶν θαλάμων.

Καὶ ἀληθῶς ἐπαισθητὴ ἡ ἔλλειψις, διότι ἐκτὸς τῆς δυσκολίας τῶν γυναικῶν, τῶν ἀσθενῶν ἐν γένει, φαντάσθητε ἱεράρχην ἠναγκασμένον νὰ τρέχῃ, ὡς ὑπάρχει εἰς ἐνταῦθα πάσχων ἀπὸ ρευματισμοῦς, ὅστις ἔχει πρὸ δεκάπενταετίας διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του διακονεῖν τινὰ πειθηνιώτατον, εἰς ὃν εἶπον, ὅτι θὰ γείνη καλὸς δεσπότης, διότι ἐν γένει τεχνίτης μάγειρος κατασκευάζει ἐξαιρετικῶς μετὰ τελειότητος τὸ ριζόγαλον, τὸν πατσῶν καὶ τοὺς κροκέδες μὲ πουρέ, καὶ μ' ἀπὴντησε «νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴν».

IV

Τρόφιμα. Ὑπάρχουν δύο, ὡς σὰς προέγραψον, ξενοδοχεῖα. Ἐπίσης κρεοπωλεῖον ἐπὶ τῆς προκουμαίας τῆς λίμνης, οὐχὶ διαρκὲς ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, δίδον ὅτε μὲν βιδέλον, ὅτε δὲ ἀρνίσιο καὶ κατσοκίσιο, ὅπερ εἶνε νοστιμώτατον. Ἐυρίσκει τις καὶ κόττας παχείας πρὸς τρεῖς δραχμὰς. Ἐνίοτε φέρουν καὶ μπαρμπούνια λαμπρὰ ἐπίσης πρὸς τρεῖς δραχμὰς ἢ ἄλλους ἰχθύας. Ἀκριβῶς ὅμως, διότι ἐνταῦθα δὲν ἔχει δαπάνας ἢ τροφὴν ἢ κόπους ἢ ἀλίευσιν, ὡς ἄρθρον. Ἐχει ὀπώρας ἐκλεκτάς καὶ ζαριβάτια (μπάμεις, κολοκυθάκια κτλ.) προμηθευόμενα ἀπὸ τοὺς πέριξ κήπους, διότι ὁ τόπος, ἂν καὶ βουνώδης, εἶνε λίαν εὐφορὸς.

Πηγὰς ὕδατος ὅμως ὁ τόπος δὲν ἔχει, ἀλλ' ἔχει φρέατα μὲ κάλλιστον καὶ χωνευτικὸν ὕδωρ, ἐν οἷς κυρίουτινός, ὅστις πωλεῖ δέκα λεπτὰ τὴν στάμναν. Προτιμώτερον νὰ μὴ ἐπέτρεπε, διότι εἶνε ἐντὸς τοῦ περιφραγμένου κήπου του καὶ εἰς τοῦτο δικαιολογεῖται, ἢ νὰ διδάσκῃ τὴν ἀπληστειάν μεταδοθεῖσαν δι' ὄλα.

Κλίμα. Τὸ κλίμα ἐν γένει εἶνε ὑγιεινόν, ἀλλ' ἔνεκα τῶν ριπτομένων ἀκαθαρσιῶν, ἐξωθεν τῶν οἰκιῶν εἰς τὴν πλατεῖαν, τῆς ἐν γένει ρυπαρότητος αὐτῆς, γεμούσης καὶ λίθους καὶ βουρλά καὶ κυρίως τῆς μὴ κατασκευῆς εἰσέτι τῆς προκουμαίας τοῦ λιμένος, πλυμιμυροῦντος ἐνίοτε, καθίσταται νοσηρὸν. Ἐχει καὶ ἕτερον κακόν, ὅπερ δὲν πρέπει ν' ἀποσιωπήσωμεν, ὅπως λάβωσι μέτρα. Ἡ Βρωμολίμνη τὸν Ἰούλιον ἔχει μύγας πολλὰς, τὸν Ἰούλιον προστιθενται μέλισσαι, καταβαίνουσαι ἐκ τῶν ἀπέριων κυψελῶν τοῦ ἄνω χωρίου καὶ τὸν Αὐγουστον σὺν τούτοις ἐπισκέπτονται καὶ ὀλίγαι σφήκες, αἵτινες μάλιστα ἀπέστειλαν ἀπὸ τοῦδε τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν καὶ βομβίζουσι εἰς τὴν πλατεῖαν ἄνω τῶν ἀκαθαρσιῶν. Ἄλλ' ὄλα τὰ καλὰ ταῦτα διὰ μέτρων ἐξαλείφονται.

Ἴδου λοιπὸν τὰ λουτρά τῆς Βρωμολίμνης. Ἦδη ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς, ἀφοῦ ἔκτισε τὸν κόσμον, ἀνεπαύθη, ὡς ἀναπαυθῶμεν καὶ ἡμεῖς. Λιπὸν

V

Διασκεδάσεις. Ἀφοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν οἱ ἐδῶ ἀσχολοῦνται εἰς τὰ τῆς ὑγείας, τ' ἑσπέρας, ἅμα τῇ δύσει τοῦ Ἥλιου, δεικνοῦν τῶν θυρῶν τῶν ἐξωθεν εἰς τὰ προαυλιά των καὶ ἀκούει τις ἐδῶ ὀρχίς, παραίκει φωνὰς παιδῶν παιζόντων, ἄσματα διάζωρα, γέλοια καὶ γαγῆς. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἄρχονται σ' ἐπισκέψεις καὶ ἡ διάδοσις τῶν νέων τῆς Βρωμολίμνης, μὴ ἔλλειπούσης, ὡς ἐννοεῖται, καὶ τῆς μικρᾶς κακογωσσίας. Ἄλλοι κάμνουσι περίπατον, ἢ ἢ ὅτε εἶνε κοσελήνη, μέχρι τοῦ λοφίσκου, ἢ ἐπὶ τῆς παραλίας, ἢ τι ἔχει χονδρὸς χάλικας. Ὑπάρχει καὶ ἡ πλατεῖα ὡς εἶπωμεν, ἀλλὰ βρωμερὰ ἐκ τῆς ἀμελείας καὶ τὴν ἀποφεύγῃ.

Τὸ κατ' ἐμὲ εἴσης περὶ καλὰ ἐπισκεπτόμενος πάντας, διηγούμενος, καὶ παρηγορῶν.

Τρέχω μετ' ἄλλων οἰκογενειῶν, λίαν φιλοφρόνων εἰς ἐκδρομάς ὡς ἐκ οὗτου μάλιστα ἔγεινα καὶ ποιητῆς ἐδῶ. Ἀλλὰ καὶ ἦνκα νὰ μὴ γείνης βλέπων τὴν Λουκίαν, δεκαεπταετία καλλονὴν, αὐτὸ τὸ βεχάτ-λουκούμιον μὲ φιστικία εἰς τὸ ὠνόμασα καὶ ἐχειροκροτήθην;

Σὰς στέλλω λῆρον καὶ τὸ ποίημά μου, διὰ νὰ κλείσω καὶ τὴν παρῶν ὡς πιστεύω τερπνῶς. Δὲν ἔχει βεβαίως ἀπτικὸν ἄς, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ, φίλοι μου, μήπως δὲν εἶνε θαλάσσι πῶς ἦνε δυνατόν λοιπὸν νὰ ἦνε ὄλας ἀνάλατον. Ἴδοί

Τὰ ἄνθη, τ' γλυκίσματα συνῆλθον τὴν πρωίαν
 Νὰ πλάσουτέ ἀνάμικτον, νὰ πλάσουν τὴν Λουκίαν
 Καὶ εἶπον τὸ λουκούμιον μὲ ἴα ν' ἀναμίξουν,
 Ὡστ' εὖσῃν τι τέλειον μὲ γλυκίσμα νὰ σμίξουν
 Καὶ εἰς τ' ἴουκ, ἂντ' οἰμιοσ προσέθηκαν τὰ ἴα.
 Κ' εὐῶδε' ἐπλασαν βεχάτ-λουκούμιον, Λουκίαν
 Χαίρετε ἴλος πάντων.

Φαλίξ.